

er talt en heel Deel om, at Lønningerne skulde være for ringe, og jeg skal heller ikke nægte, at den laveste Lønning for et halvt hundrede af Politikonstablerne forekommer ogsaa mig for ringe. De tilsvarende Poster i London ere lønede med 445 Rd., og enhver Politibetjent faaer desuden daglig omtrent 4 $\frac{1}{2}$ Pund Kul i Brændselshjælp. Der er forøvrigt flere af Lønningerne her, som meget godt kunne staae sig mod dem, man giver i London; dette er navnlig Tilfæltet for Politinspektørernes Vedkommende, idet man hos os foreslaaer Lønnen til 1,600 Rd., og i England giver man dem 1,780 Rd., saa at Forskjellen forholdsviis er meget ringere her end ved de laveste Poster. I det Hele taget er — naar man tager Hensyn til Forholdene her og der — Politiet neppe lønnet høiere i London, end der er foreslaaet hos os, saasnart man lader Lønningerne paa 300 Rd. ude af Betragtningen og stiger lidt høiere op. — Der er et Punkt, som jeg skal tillade mig at yttre mig noget nærmere om, og som ogsaa igaar var Gjenstand for endeel Forhandlinger; det er Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal ansættes to eller tre Inspektører, og om der skal være en Inspektør for Opdagelsespolitiet. Jeg vil ikke strides, om der skal være to eller tre Inspektører, men det forekommer mig at være i Strid med den Gjerning, man vil have udført, at ansætte en Mand og kalde ham Inspektør for Opdagelsespolitiet; jeg troer, at de bedste Folk til denne Forretning ere de, som mindst kunne opdages, og at der er en fulkommen urigtig Opfattelse tilstede af den Gjerning, der skal udføres, naar man kan sige: Den Mand er Inspektør for og den og den Mand er Betjent under Opdagelsespolitiet. Nei, lad det hellere indvilles sig saaledes, at Politidirektøren sætter i Spidsen for Opdagelsespolitiet den Mand, han anseer dygtigst dertil, og lad ham af Politikorpslet vælge de Konstabler, som netop vise sig meest skikede til at udføre de Forretninger, som henhøre under Opdagelsespolitiet. Det er en feilagtig Anskuelse, naar man troer, at man i London kan gaae lige hen til et Opdagelsespolitii. Der er naturligviis et stort Antal Opdagelsesbetjente; men man seer dem ikke; det er over-

ordentlig vanffelig at træffe paa en Politikonstabel, til hvem man kan sige: Du er en Opdagelseskonstabel. Hver af de 18 Divisioner i London har sit Opdagelsespolitii, men saa skjult og tyft som muligt. Der er om Opdagelsesbetjentene anført af en Forfatter, at de arbejde som Muldvarpe, men uden at kaste Jordten op. Jeg er overbevist om, at den nuværende Chef for Politiet vil give mig Ret i, at man ikke kan have et offentligt Opdagelsespolitii. Han har for 11 Aar siden, om jeg husker ret, været i London, hvis Politii er Mønster for alle dem, der ville omordne den Institution hos sig selv, og han har været overordentlig tilfreds med hvad han der saa, ja, man kan næsten sige, at han var begejstret over den Tilstand, som er indført i London efter Loven af 1829, den saakaldte policebill. Jeg skal foreslaa, ikke at lade Bestemmelsen om en Opdagelsesinspektør staae, men overlade til Politidirektøren, hvorledes han vil ordne dette Forhold. — Jeg skal ikke opholde de Herrer længere ved denne Behandling, men haaber, at vi, til vi atter behandle dette Lovforslag, kunne blive enige om nogle Endringer, som kunne være nødvendige. Turde jeg gjøre eet Forslag endnu — skjøndt jeg er bange for, at det ikke vil finde hynderlig Anklang — saa skulde det være, at man fritager hele Politikorpslets Medlemmer for nogensinde at modtage Rang. Jeg troer, at denne Foranstaltning vilde være ganske ypperlig, den vilde bevirke, at ikke den ene Kammerraad blev stinshg paa den anden, og at man vilde bestræbe sig for at udføre sin Gjerning paa den meest tilfredsstillende og siikerdige Maade uden at have disse forskellige Begjærligheder. Jeg vil haabe, at Kjøbenhavns Politi, dersom vi ere saa heldige at komme ind paa en god Vej, vil erkjende, at Hovedbetingelsen for at være en god Politimand er, at han gjør sig saa uødvendig som muligt, og at jo mindre vi mærke til Politiet, desto bedre vil det være saavel for det, som for alle Borgere.

Tscherning: Den ærede sidste Taler sluttede med, at det heldigste og bedste Tegn paa et godt Politii var, at man mærkede det saa lidt som mulig, og han begyndte med at sige, at han i meget lang Tid ikke havde mær-